

На Солунската станция се намирахъ много Българи, които се рѣшихъ да освободятъ момичето отъ турскитѣ рѣцѣ. На другий день въ сѣббота всичкитѣ Солунски Турци се въоружихъ и се събирахъ прѣдъ конака. Француски консулъ Павелъ Муленъ и Нѣмския Хенрихъ Абботъ веднага отидохъ при валията Ахмедъ-Рифатъ паша. Тѣ отдавна обръщали вниманието му на растящия мюсюлмански фанатизмъ, распалванъ най-много отъ турския Солунский вѣстникъ «Земанъ» който въ ядовититѣ си статии явно искалъ да се пролива кръвта на невѣрнитѣ. Турцитѣ не пустнахъ въ конака двамата консули, нѣ ги завлѣкохъ въ Сахатлж-джамиа гдѣто прѣдъ очитѣ на самия валия и на цѣлия мезлишъ ги убихъ и ги обезобразихъ до непознаване. Още тая вечеръ стигна въ Цариградъ извѣстие за това нѣщо. Ескадри отъ броняни кораби на всичкитѣ велики сили се испратихъ прѣдъ Солунъ и въ това сѣщото врѣме взехъ мѣрки за безопасността на Европейцитѣ който живѣятъ въ Цариградъ.

Едвамъ на 18-й този мѣсець (н. к.) двѣтѣ нещастни жертви въ Солунъ славно се погребохъ подъ защитата на корабленитѣ топове. Въ самий Цариградъ софтитѣ раздражнявахъ народа противъ гяуритѣ. Почти всеки день Френци, Гърци, Българи и Ерменци съ фамилиитѣ си отпѣтувахъ за Одесса, Букурещъ и Атина. Достойно за забелѣжвание на всякото досегашно реформиране бѣше това, че най-лошитѣ работи се случихъ тъкмо по край новата желѣзница и при морето, въ жнитѣ най образовани части на държавата!

На 30-й Май (н. к.) сутринята Султанъ Аб-